

DE TOTA LA VIDA

TONI VALL

Periodista
@tonivall

“**S**oc el sereno del Paral·lel!” Paco Pàmies ho té clar. Sempre amb el somriure incorporat, amb el bon humor per bandera, el coneix tothom al llarg i ample de l'avinguda més especial de Barcelona, la que més glòria pretèrita acumula, la que tanta gent troba a faltar ni que sigui una mica. I ell és el sereno, sí, aquell extint vell ofici del vigilant nocturn carregat de claus a qui s'avisava picant de mans i amb un bon crit perquè t'obris casa teva.

Un veí que necessita un lampista, un conegut que vol regalar unes entrades per al teatre però no sap com sortir-se'n o un actor retirat a qui ja fa anys que li aniria bé xerrar una estona: tots truquen al Paco. El Paco és l'aconseguidor, el dinamitzador, el jutge de pau del Paral·lel, el més ben connectat, el més entusiasta. Regenta des de 2007 el bar Loco Loco Paralelo, just al costat del Teatre Victòria, que va ser casa seva durant tants anys. Bé, la pregunta seria: quin teatre del Paral·lel no ha sigut, en algun moment, casa seva?

Encara que només tingui disset anys de vida, entrar al bar és entrar a l'últim vestigi del Paral·lel clàssic

Hi ha una estranya i estimulante paradoxa: encara que només tingui disset anys de vida, entrar al bar és entrar a l'últim vestigi del Paral·lel clàssic. El Paco s'ha preocupat que casa seva sigui un *de tota la vida* de manual. Les parets entapissades de cartells i fotos dels artistes que van contribuir decisivament a construir temps cabdals del Paral·lel d'abans, el canalla, el carregat de vida, el que tenia encès el llum de guàrdia tot el dia i tota la nit. El Paral·lel dels teatres, els cinemes, les sales de ball, bars, restaurants: “Pensa que la terrassa del Teatre Espanyol feia més de cent metres!”, exclama. Està ple de fotos i cartells de Pepe Rubianes, Fernando Esteso, Rocío Jurado, Moncho Borrajo, la Maña, La Cubana, Amparo Moreno...

Entre tots els que habiten el caliu del Loco Loco Paralelo hi ha algú que és especial: el seu estimadíssim Paco Morán, de qui Pàmies va ser mànager, confessor i íntim amic i de qui custodia tot el llegat: “Era com el meu pare i el meu germà ahora”.

UN VIATGE EN EL TEMPS

Entrem aquí en un capítol a banda i fonamental: el magatzem/museu. Baixem amb el Paco les escales del bar, obre una mena de porta secreta i ens endinsem, ara sí, en la immensitat dels

EL REI DEL PARAL·LEL

FOTOS: PAU DE LA CALLE

El bar Loco Loco Paralelo recorda i posa en valor el llegat de la històrica avinguda barcelonina

temps. Tot el que té a veure amb els teatres i la gent del Paral·lel i que el Paco ha anat acumulant al llarg dels anys de teatres que tancaven, regals de particulars i d'amics que ja no hi són i que, com ell, eren partidaris de conservar la memòria a través d'infinits objectes i papers.

Exemples? Doncs el Teatre Apolo, potser el cas més exagerat. El Paco, en el seu paper de mediador o sereno, va intercedir fa uns cinc anys perquè el teatre no acabés convertit en un hotel o un supermercat. Els nets de l'històric empresari Matías Colsada –gran figura del Paral·lel– li van cedir tot el fons documental de l'Apolo: fotos, elements escenogràfics, figurins, llibrets... Un tresor, vaja.

El gran desig del Paco és que aquest tresor pugui ser un dia visible per a tothom, que pugui convertir-se en un museu del Paral·lel, ja que el magatzem del bar hauria de ser tan sols un espai transitori.

Abans del 2007 el Paco tenia el magatzem al carrer veí de Fontrodona. Amb l'obertura del bar, tot passava a formar part del moll de l'os del barri i del carrer que sempre ha estimat. Fa cinquanta-dos anys que trepitja teatre, espectacle, revista, faràndula. Primer al Teatre Moratín del carrer Muntaner –on ara hi ha el Luz de Gas– després a l'Espanyol i després al Victòria.

És estrany el dia que el bar no rep la visita d'algú que vol comprar-lo, sobretot xinesos i pakistanesos

Ha fet de tot: actor, mànager, relacions públiques, ha regentat bars i sales de ball, ha treballat amb tothom i ha sigut amic de tothom.

El seu bar es nodreix fonamentalment del públic que va al teatre. De fet, l'horari diari s'adapta al del Victòria: “Vull que el nostre públic sigui el públic del teatre”, ho tenien clar ell i la Sílvia, la seva dona. Primer tenien tres treballadors i des de fa uns anys són ells dos els únics responsables de portar el negoci.

El Paco podria fer tres llibres amb la seva vida i assenyala dues persones fonamentals del passat i del present. Una és Jaime Albó –conegut per tothom com Don Jaime– l'ànima del restaurant El Rincón del Artista, precursor de l'activitat dinamitzadora que avui fa el Paco i autèntica institució del Paral·lel. L'altre és el Mago Pop, l'actual propietari del Victòria que ha aconseguit, explica Pàmies, una revitalització molt important del carrer, tant en l'àmbit teatral com econòmic.

És estrany el dia que el bar no rep la visita d'algú que vol comprar-lo, sobretot ciutadans xinesos i pakistanesos. El rei del Paral·lel –sereno li queda molt curt– sempre ho agraeix però declina. Encara li queda molta feina per fer.